

საქართველოს უზენაესი სასამართლო განჩინება საქართველოს სახელით

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შესახებ

საქმე №571აპ-18

თბილისი

მ----- ც-----, 571აპ-18

წელი

12 მარტი, 2019

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**პაატა სილაგაძე (თავმჯდომარე),
გიორგი შავლიაშვილი, პაატა ქათამაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ივლისის განაჩენზე ბათუმის რაიონული პროკურატურის **პროკურორ ალექსანდრე ძირკვადის** საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა :

1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის პირველი მაისის განაჩენით **ც----- მ-----**, - დაბადებული 19-- წელს, - ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და

გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-151-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში. მის მიმართ სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდება გადაკვალიფიცირდა ამავე კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველ ნაწილზე. ც----- მ----- ცნობილ იქნა დამნაშავედ სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით და განესაზღვრა 150 საათით საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა. მასვე სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო - 2018 წლის 3 იანვრიდან იმავე წლის 6 თებერვლამდე. ვინაიდან ამავე კოდექსის 44-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გათვალისწინებით, საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის ხუთი საათი ჩაითვლება თავისუფლების აღკვეთის ერთ დღედ, ც----- მ-----ს შეფარდებული სასჯელი ჩაეთვალა მოხდილად.

ამავე განაჩენით გაუქმდა ც----- მ-----ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება - გირაო პატიმრობის უზრუნველყოფით და საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ ყადაღა უნდა მოეხსნას ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 27 თებერვლის განჩინებით დაყადაღებულ ც----- მ-----ს (------ საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების (მ-----
----- 5000 ლარის ღირებულების წილს.

2. აღნიშნული განაჩენის მიხედვით, ც----- მ-----ს მსჯავრი დაედო ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობაში, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი. აღნიშნული ქმედება გამოიხატა შემდეგში: 2018 წლის 2 იანვარს, ც----- მ-----მ სიტყვიერი და ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა მეუღლეს - ნ---- გ-----ს, კერძოდ: ხელი დაარტყა სხეულის სხვადასხვა არეში, რის შედეგადაც დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

ამავე განაჩენით დადგინდა, რომ 2018 წლის 3 იანვარს ც----- მ----- არ დამუქრებია მეუღლეს - ნ---- გ-----ს სიცოცხლის მოსპობით.

3. აპელანტის მოთხოვნა:

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის პირველი მაისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ, რომელმაც მოითხოვა ც----- მ-----ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-151-ე მუხლის პირველი და 11¹-126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში და მისთვის მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა.

4. გასაჩივრებული განაჩენის სარეზოლუციო ნაწილი:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ივლისის განაჩენით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის პირველი მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორის მოთხოვნა:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ივლისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ალექსანდრე ძირკვაძემ, რომელიც საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის შეცვლას, ც----- მ-----ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-151-ე მუხლის პირველი და 11¹-126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში და მისთვის მკაცრი სასჯელის განსაზღვრას.

დაცვის მხარემ მოითხოვა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 6 ივლისის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

6. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი და დაასკვნა, რომ იგი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად, კერძოდ:

საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილი ამომწურავად იძლევა იმ საფუძველთა ჩამონათვალს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში საკასაციო საჩივარი დასაშვებად ჩაითვლება, ასეთებია:

ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;

ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;

გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;

დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;

ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო

სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;

ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;

ზ) კასატორი არასრულწლოვანი მსჯავრდებულია.

7. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება არცერთი ზემოაღნიშნული საფუძველი, ვინაიდან წარმოდგენილი საჩივრისა და საქმის შესწავლის შედეგად არ არსებობს გარემოება, რის გამოც მოცემულ საქმეს არსებითი მნიშვნელობა ექნებოდა სამართლის განვითარების ან მსგავს საქმეებზე ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

8. საკასაციო პალატა არ იზიარებს ბრალდების მხარის მითითებას, რომ სასამართლომ უგულებელყო დადგენილი გარემოებები და ბრალდებულის დანაშაულში მამხილებელი მტკიცებულებები. საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო პალატის სამართლებრივ შეფასებას, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ ადასტურებს ც----- მ-----ს ბრალეულობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-151-ე მუხლის პირველი და 11¹-126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენაში და დამატებით აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის მე-40 მუხლი განამტკიცებს უდანაშაულო პირის მსჯავრდების თავიდან აცილების მნიშვნელოვან, საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპს - „in dubio pro reo“, რაც ავალდებულებს სასამართლოს, სათანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“).

9. ამასთან, პალატა სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ც----- მ-----ს ქმედების საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით კვალიფიკაციისა და სასჯელის განსაზღვრის ნაწილში და არც საკასაციო პალატის მიერაა მოსალოდნელი ამ საქმეზე პრაქტიკისგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

10. საკასაციო სასამართლო სასჯელის სამართლიანობასთან მიმართებით აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ განსაზღვრული სასჯელის ზომა შეესაბამება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით დადგენილ მოთხოვნებს. სააპელაციო სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნის როგორც ზოგადსავალდებულო გარემოებები და პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები, ასევე - სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და ც----- მ-----ს, საქმის გარემოებებიდან გამომდინარე, განუსაზღვრა სამართლიანი სასჯელი.

11. რაც შეეხება კასატორის მიერ ც----- მ-----ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენის ერთ-ერთ არგუმენტად მითითებულ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის პირველი მაისის გადაწყვეტილებას საქმეზე №614აპ-17, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ აღნიშნული განაჩენის მითითება არარელევანტურია მოცემულ საქმესთან მიმართებით, ვინაიდან წარმოდგენილ საქმეში არ არსებობს უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დაადასტურებდა ც----- მ-----ს ბრალეულობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹-151-ე მუხლის პირველი და 11¹-126-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილებით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენაში.

12. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი.

13. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3, მე-3², მე-3³, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ

და ა დ გ ი ნ ა :

1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის **პროკურორ ალექსანდრე ძირკვადის** საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად;

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

პ. სილაგაძე

მოსამართლეები:

გ. შავლიაშვილი

პ. ქათამაძე